

“Güneydoğu’yu kalkındırın’ deseler, bu doğru; bunun için ne gerekiyorsa yapalım. Ama ‘Kürtçe anadilde eğitim’ dendiğinde, bu bizi birbirimizden koparmaya yönelik bir girişimdir”

Kürt kardeşlerimize iyilik etmiş olmazlar ki. Kürtçe öğrenen bir genç gelecek Ankara’ya, Türkçe bilmiyor, acayip zorlanır. Ben gideceğim Mardin’e; “şuradan yarım kilo baklava versene amca” diyeceğim. Bana Kürtçe bir cevap verecek, ben onu anlamayacağım, o beni anlamayacak. Bu nedir? Buna ne gerek var? Hepimizin birbirimizin dilini anlayacağımız bir sistem olması lazım. Bu konfor ve güzelliştir. Aksi hayat kalitemizi bozar bizim. Benim Güneydoğulu birçok tanıdıklarım, kardeşlerim var. Mesela yarın da yine misafirlerim gelecek Güneydoğulu. Türkçe biliyorlar. Kürtçe bilseler ben nasıl konuşayım onlarla? Kardeşim bunlar çok zorlama şeyler.

Ama deseler ki “Güneydoğu’yu kalkındırın”, bu doğru. “Güneydoğu fakir, oraya yardım edin”. Bu doğru. Bunu desin. Mesela “**yiyecek gönderin, kıyafet gönderin, iş yerleri açın**” desin. Bu doğru. “**Oradaki sefalet bitsin**”, bu doğru. Ama Kürtçe, yani belli ki hem kardeşlerimizi mağdur edecek, hem bizi mağdur edecek ve bizi birbirimizden koparacak bir sistem bu. Ben onun dilini anlamayacağım, o benim dilimi anlamayacak. O kitap yazacak ben okuyamayacağım, ben kitap yazacağım onlar okuyamayacak. Bunun ne faydası var? Onlar gazete çıkaracak, biz de. Onlar bizimkini okuyamayacak, biz onlarınkini. Olacak iş mi? **Biz bütünüz, aynı ailenin çocuklarıyız.** Benim kardeşlerimin büyük bölümü Kürt kardeşim; kız arkadaşlarımın da büyük bölümü Kürt. Nereden çıkıyor bu? Şimdi gelecek bana Kürtçe bir şey diyecek, ben de anlamıyorum. Niçin ihtiyaç oluyor böyle bir şeye? **Kardeşim ülkü istiyorlarsa; İttihad-ı İslam. Eğer bir enerjiyle dolmuşlarsa, bu enerjiyi İttihad-ı İslam’a hasretsinler.**

Yani keyif için bir rahatsızlık meydana getirmek. Mesela Kürtçe televizyon da var seyrediyorum. Güzel konuşuyor kardeşlerimiz, ama ne dediklerini anlamıyorum. Müzik çalıyorlar, çok güzel parçalar okuyorlar, ama anlamıyorum ne dediklerini. Şimdi ne bu? Yani şimdi oluyor mu bu? **Türkçe ortak dilimiz. Hepimiz Türkçe’yi bilelim. İngilizce de öğren, Almanca da öğren, Kürtçe de öğren, Çerkezce de öğren. İftihar ederim. Devlet Kürtçe de öğretsin ayrıca. Kanunları ona göre düzenlesinler.**

Ama ben kardeşlerimle konuşmak istiyorum, bağlantıda olmak istiyorum. Çok mübarek insanlar, çok değerli insanlar. Efendi insanlar. Haklı olan bir şey söylesinler. Haklı olan oradaki sefalettir, oradaki fakirliktir. Bu doğru. Oluk gibi yardım edelim. Medarı iftihar. Bilgi eksikliği var. Doğru. Eğitim için her türlü imkanı seferber edelim. Ama bu dil konusu ayırmaya yönelik bir şey. **Şimdi bir ailenin fertlerini düşünelim. Benim anneme diyecekler ki, “sana başka bir yabancı dil öğretilim”, ağabeyime diyecekler, “sana başka bir yabancı dil öğretilim”. Kardeşim ben nasıl konuşacağım? Ne gerek var? Neden ihtiyaç bu? Bu bizim hayat kalitemizi bozacak bir sistem. Başka bir şey değil.**

Mesela Barzani geliyor, bakıyoruz Türkçe biliyorlar. Güzel, Türkçe bilmeleri çok hoş. Talabani geliyor, o da Türkçe biliyordu. Türkçe bilinmemesi çok zarar verir. Ticareti bir kere kilitler. Bağlantıyı kilitler. Sosyal bağlantıları kilitler. Turistik yönü kilitler. Her yönden zarar vereceği görülüyor. **Hayır, Kürtçe yok olsun demiyorum. Kürtçeyi alabildiğine herkes öğrensin.** Daha önce de söylemişim, babam gayet güzel Çerkezce biliyordu, ama Türkçe konuşuyordu. Amcalarım da öyle Çerkezce biliyor, ama Türkçe konuşuyorlardı. Bütün akrabalarım öyleydiler. Mesela bizim Mardinli tanıdıklarımız var; Araplar, gayet güzel Türkçe konuşuyorlar, ama cayır cayır da Arapça konuşuyorlar. Türkçe konuşmaları bir nimet. (Adnan Oktar, 17 Ocak 2013, A9 TV)

<https://www.harunyahya.info/makaleler/guneydoguyu-kalkindirin-deseler-bu-dogru-bunun-icin-ne-gerekiyorsa-yapalim-ama-kurtce-anadilde-egi>